

Николай Лилиев

Години моята душа
трепти...

Години моята душа трепти,
като водите на заключен ручей,
и чака, плаха, някой да отключи
градините на здрачни самоти.

И ето, че пред мене спираш ти
с утехите на химни и съзвучия
и будиш неоткърмени мечти,
сам воля и закон, съдба и случай!

Пръсни надвисналите мрачини
и утоли нестихналите жажди
по модри, недостигнали страни!

Виж! – вихрена сред бурите се ражда
надеждата, и трепетна изгражда
лазурите на светли бъднини.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7790>]